

Truyện Trần Giang

Vnthuquan.net, 2009.

Ảo ảnh

Tim anh đập thành thịch. Mắt anh hoa lên. Không lẽ những điều anh đang nghe thấy là sự thật? Không thể thế được! Nhưng anh đang nghe thấy rõ mồn một.

Anh nép vào tường như một tên ăn trộm. Không! Anh là chủ nhà cơ mà. Anh có quyền lật mặt kẻ đang lừa dối anh kia. Nhưng trái tim anh quặn thắt lại. Một vị tiến sĩ trẻ cũng có đầy đủ quyền để đau khổ khi bị vợ mình cấm sừng chứ. Nhưng anh không dám tin những tiếng rên diên đại đang phát ra từ phòng ngủ của vợ anh là sự thật. Ánh hào quang sau hội nghị khoa học ở một trường đại học danh tiếng vừa rồi không đủ che khuất những gì anh đang nghe thấy ở đây. Cái cảm giác vinh quang của một công trình được công bố trong khi một “công trình” khác của mình lại đang “hì hục” với một thằng khốn nạn nào đó ngay trên chiếc giường của mình thật là trái ngược. Anh quyết định phải chấm dứt chuyện này. Đúng, phải chấm dứt, không có lý gì một vị tiến sĩ trẻ đầy danh vọng như anh lại bị cô vợ mình xỏ mũi.

Anh tiến lại gần căn phòng hơn. Những tiếng động man dại của trò chơi xác thịt vẫn dội vào màng nhĩ anh nhói buốt. Anh gần như điên tiết lên. Anh bước lại cửa phòng. Cánh cửa chỉ khép hờ. Nghĩa là những kẻ khốn nạn ấy không thèm để ý đến chuyện đề phòng trường hợp anh có thể quay về giữa chừng cuộc hội nghị như thế này. Quá đáng lắm. Anh đập cửa cái “Ầm!”...

- Ơ, bố!

- Trời đất ạ, ai bảo mày xem những thứ này?!

- Hay mà bố!

- Hay cái con khỉ! Mày kiếm ở đâu ra? Ai đưa cho mày?

- Con thấy trong tủ quần áo của mẹ.

Trong anh dâng tràn lên một niềm xấu hổ kếp. Một là anh đã nghi ngờ người vợ thân yêu của mình, điều đó thật tội lỗi. Hai là thằng con trai lớp hai của anh mới nứt mắt ra đã cho rằng những thứ phim quái dị của lũ bệnh hoạn là hay ho. Nó còn bảo tìm thấy trong tủ quần áo của mẹ nó nữa chứ. Mẹ nó mà thèm xem thứ phim này à?

Có thể anh là một người sắc sảo trong khoa học, anh luôn thành công trong khoa học nhưng trong những lĩnh vực khác, có thể anh là một kẻ thất bại không hơn. Bằng chứng là, mặc dù rất giận cậu con trai nhưng anh quyết định đợi vợ về giải quyết. Chuyện này cũng có liên quan đến mẹ nó mà. Nếu điều thằng con mình nói là sự thật...

Ừ, nếu là sự thật thì mình sẽ giải quyết thế nào nhỉ? Mình sẽ...

- Có chuyện gì thế này?

- À, em mới về đấy à? Em vào đây anh hỏi chút chuyện.

Người phụ nữ trung niên trước mặt anh vẫn giữ được một khuôn mặt khả ái và một thân hình rất quyến rũ. Đặt một bà vợ hấp dẫn như vậy bên cạnh một ông chồng trẻ chỉ biết chúm mũi vào các công trình khoa

học kể cũng lạ lùng.

- Thằng cu đâu! Vào đây bố bảo!

- Nó nghịch cái gì trong phòng làm việc của anh à?

- Nó bảo tìm thấy cái này trong tủ quần áo của em.

Anh giờ cái đĩa vừa tịch thu từ thằng con cách đây ít phút. Nhìn thấy cái vật anh vừa giờ ra, khỏi cần thằng bé phải xuất hiện theo lệnh triệu tập của bố nó, chị đã vùng vằng tiến về phía thằng bé. Anh chưa kịp phản ứng gì thì một tiếng “Bốp!” vang lên khô khốc. Thằng bé méo máo với những lằn tay đỏ ửng trên má như những vết sơn nham nhở trên tường của một một người thợ quét sơn vụng về.

- Tao mà thèm chứa cái thứ này à?

- Con thấy trong đó thật mà!

Thằng bé cố sức thanh minh cho cái niềm tin của nó. Chỉ tội nghiệp anh không biết phải làm sao vì cái thông tin ấy anh cũng chưa biết thực hư thế nào. Anh tiếc là chưa kịp nói với chị cái đĩa ấy là đĩa gì thì chị đã “xử đẹp” thằng cu rồi. Người ta vẫn hay nói về trực giác của người phụ nữ, phải chăng chỉ cần ngửi mùi là chị biết cái đĩa ấy chứa nội dung khiến bất cứ kẻ “yếu bóng vía” nào khi thường thức cũng phải ngại ngùng?

Đêm ấy, trong ngôi nhà “hạnh phúc” - những hàng xóm ưa thọc mạch vào chuyện của nhà người khác vẫn thường kháo nhau như vậy - mọi hoạt động vẫn diễn ra thật bình thường. Anh tiến sĩ trẻ mải miết với công trình khoa học để chuẩn bị cho một hội nghị cấp quốc gia sắp tới. Vấn đề của anh bây giờ là hoàn thành nó và đợi giấy mời gửi đến như người ta đã thông báo trước cho anh cách đây nửa năm.

Thằng bé vẫn thút thít trong căn phòng của nó. Nó vẫn không thể hiểu tại sao nói sự thật lại bị ngược đãi như vậy. Chắc là mẹ giận nó

lắm. Thằng bé đoán trúng phóc! Vì ở một gian phòng khác mẹ nó vừa thu lượm mấy cái đĩa còn lại trong tủ quần áo của mình vừa lầm bầm: “Thằng con mất dạy, ai bảo nó xem chứ”. Nhưng chị đã lầm, vì từ khi anh “bước cả hai chân” vào giới khoa học thì mọi việc dạy dỗ thằng bé vô tình anh đã trao quyền lại cho chị. Nhưng với một người bạn bịu cũng chẳng kém gì chồng như chị thì thằng bé được thả nổi là một sản phẩm chung của cả hai vợ chồng. Nói một cách công bằng thì thằng bé có được dạy đâu mà mất!

Chị kiểm tra lại lần nữa cho chắc ăn không còn cái đĩa nào trong tủ quần áo. Hồi trưa, nếu được thì cái tát ấy phải dành cho anh mới đúng. Thử hỏi, từ ngày anh “hết mình” cho cái công trình mà anh bảo là tầm cỡ quốc tế ấy, đã mấy đêm anh trở về phòng ngủ với vợ mình? Chẳng lẽ các nhà khoa học có khả năng làm tình với những công trình khoa học của mình? Họ lấy vợ về, “làm” qua quýt vài bận khi rảnh rỗi và bỏ quên người tình khi có được những ý tưởng mới mà không biết rằng người đàn bà của họ hằng đêm vẫn tắm rửa, xức nước hoa, nằm chờ... Thằng bé không mất dạy, anh mới chính là người mất dạy...

Anh tỉnh dậy trên bàn làm việc. Và khi anh xuất hiện ở bàn ăn lúc 6h sáng thì quả thật đó là một sự kiện “động trời” dành cho hai thành viên còn lại trong gia đình. Niềm đam mê khoa học của anh đã không nói giúp anh là vài tháng nay anh không ăn sáng. Đơn giản vì anh không muốn mất thời gian vào những việc ngoài lề như vậy.

- Hôm nay, anh sẽ đưa con đi học.
- Các ngành khoa học của thế giới bị hủy diệt rồi chẳng?
- Không, chỉ là anh muốn thay đổi không khí một chút...

Anh thấy thương thằng bé quá. Anh có thể kiện vợ anh vì tội bạo

hành trẻ em vì quả tát như trời giáng trưa hôm qua vào má thằng bé. Đó cũng là lần đầu tiên anh thấy vợ mình dữ dằn như vậy. Anh cũng không thể hiểu nổi tại sao con người lại thay đổi nhanh như vậy, anh vẫn thường thấy chị nện vào má thằng bé. Phải chăng con người là loại động vật trở mặt nhanh nhất?

Lâu lắm rồi anh mới lại đưa thằng bé đi học. Anh không nhớ là từ bao giờ trong quá khứ hành động này của anh chấm dứt. Có lẽ là từ ngày anh bắt tay vào công trình mới của mình. Những ngày đầu khi anh “nhập cung”, vợ anh đưa thằng bé đi học nhưng sự kiên nhẫn của chị cũng chỉ được vài tuần, sau đó thằng bé được giao cho nhà nước, tức là các chiếc xe bus công cộng.

- O, bố đi đâu đây?

- Đến trường chứ đi đâu nữa.

- Con chuyển trường rồi mà! Bố không biết à?

- À, ừ... thế đi đường nào con?

Bỗng nhiên anh thấy giận chị quá đỗi. Tại sao một chuyện quan trọng như vậy chị lại không thông báo anh? Chẳng lẽ anh toàn tâm vào nghiên cứu thì chị lại cướp mất của anh cái quyền dân chủ, quyền công khai bàn bạc các quyết định trong gia đình ấy sao? Ai có lỗi trong việc này? Tại anh quá bận hay tại chị dửng dưng? Hay tại khoa học? Không đúng, khoa học không có lỗi, nó là niềm đam mê của con người mà không phải ai cũng đam mê được. Và trong tất cả những người đam mê ấy không phải ai cũng được trọng vọng như anh. Một người đã kinh qua rất nhiều hội nghị quốc gia, quốc tế như anh không lẽ gì lại bị vợ qua mặt trong một quyết định chuyển trường của thằng con trai như vậy cả!

Anh trở về nhà trong sự hậm hực hiếm thấy ở một vị tiến sĩ trẻ như

anh. Thì ra không phải những nhà khoa học chỉ hậm hực khi công trình của mình bị phủ nhận, bị cướp đoạt mà họ cũng hậm hực khi bị vợ mình chiếm đoạt quyền được thông báo thông tin. Nghĩa là họ cũng bình thường như bao người khác đâu cho không ít người trong họ hói hoặc đầu tóc bù xù.

Anh quyết phải làm cho ra lẽ chuyện này nhưng anh quên mất giờ này vợ anh đã đi làm. Nhưng rồi anh cũng nguôi ngoai khi nhận được thư mời từ cái hội nghị quốc gia mà anh trông đợi. Họ gửi hơi muộn, có lẽ tại bác đưa thư để quên trong mớ giấy lộn ở nhà mà không biết rằng nó được gửi cho một trong những tiến sĩ trẻ tài giỏi nhất của đất nước.

Những giấy mời kiểu này anh nhận được thường xuyên nên nó không gây được bất ngờ cho anh là một điều dễ hiểu. Nhưng cũng nhờ nó mà một sự kích thích từ trong sâu thẳm con người anh trỗi dậy và anh bước nhanh vào phòng làm việc của mình để lại nỗi giận vợ rất chính đáng ở bên ngoài.

Chị đón nhận cái tin anh đi hội nghị thật thản nhiên. Nếu một người ngoài chứng kiến điều ấy, họ sẽ nói rằng chị là người biết giấu cảm xúc của mình vào tận sâu đáy lòng. Nhưng với chị thì thật đơn giản, điều ấy xảy ra thường xuyên còn hơn việc anh ngủ với chị. Nhiệm vụ của chị trước mỗi chuyến đi của anh chỉ là gói ghém cho anh ít đồ đạc. Và tất nhiên lần này cũng vậy, nhưng nó khác những lần trước vì có anh cùng giúp. Đó có thể sẽ là một tín hiệu vui cho chị sau khi anh từ biệt cái hội nghị kia. Nhưng rồi chị lại lặng im, làm sao mà mình có thể tin được một ngày nào đó anh ấy sẽ ly dị với những công trình khoa học để thực sự lấy mình?

- Cái gì đây em?

- Bao cao su chứ cái gì nữa?! Chẳng lẽ anh quên cả hình dáng của nó rồi sao!

- Em đùa anh đấy à? Bỏ thứ ấy vào vali của anh làm gì cơ chứ?

- Lâu rồi anh không dùng đến nó, biết đâu ở cái hội nghị ấy anh sẽ có cơ hội dùng nó thì sao!

Anh lặng người. Tất nhiên anh hiểu cái thâm ý mà chị vừa trao cho anh trong câu nói đầy mỉa mai vừa rồi. Anh như sức tỉnh cái năng lực đàn ông của mình. Để vợ nghi ngờ về khả năng của mình là một trong những điều cấm kỵ của nam giới. Anh ý thức được điều đó. Và anh còn ý thức được rằng, mình đã lãng quên chuyện ấy khá lâu rồi. Người ta có thể sống nếu không làm tình nhưng anh không thể sống mà không thể làm khoa học. Nhưng cái chân lý ấy, có lẽ tối hôm nay anh phải thay đổi. Anh không thể quên mãi được...

Chẳng nghi ngờ gì khi công trình của anh được đánh giá rất cao trong hội nghị. Những cái bắt tay, những câu khen ngợi, những bó hoa... luôn là những thứ rất đối bình thường với anh. Chuyện ấy là thường tình đối với những nhà khoa học có tài như anh. Bên ngoài hội trường đầy ánh hào quang của khoa học ấy, cánh phóng viên vây lấy anh như tìm thấy một người rừng còn sống sót sau bao trận đốt rừng của con người.

- Anh muốn chia sẻ vinh quang này với ai, thừa tiền sĩ?

Một cô phóng viên trẻ đẹp đã hỏi anh như vậy. Anh đã không ngần ngại mà trả lời rằng: "Tôi muốn chia sẻ tất cả những điều này với người vợ tuyệt vời của tôi!". Có lẽ trận "cuồng phong" vài đêm trước với người vợ thân yêu của mình đã khiến anh hướng cảm xúc về chị. Anh mong muốn được có chị ở bên lúc này. Bây giờ anh mới nhận ra, tất cả những vinh quang anh đều phải chia sẻ một mình. Chưa

bao giờ có chị bên cạnh để cùng anh hưởng những niềm vui. Anh bỗng thấy có lỗi... Anh muốn gọi điện thoại cho chị để thông báo thắng lợi này. Tất nhiên là anh có điện thoại di động nhưng anh không nhớ được rằng mình đã lưu số của chị với tên gì, chưa nói là anh có thể nhớ số của cô ấy. Sau một hồi “vật lộn” với chiếc điện thoại thì anh cũng đã tìm ra được cái tên của cô trong danh bạ. Anh bấm máy. Đáp lại sự mong mỏi của anh là một giọng nói hết sức dễ thương mà anh đang chờ đợi. Có điều đó là giọng nói của tổng đài chứ không phải của vợ anh.

Anh chợt nhận ra rằng, mình đã bỏ bê quá nhiều thứ khi đến với những công trình khoa học của mình. Lẽ ra mình phải cân bằng giữa đam mê và những gì rất đời thường. Mình có lỗi với cô ấy, với thằng bé... Điều sáng suốt nhất vào thời điểm này mà anh nên làm là đáp máy bay chuyển sớm nhất có thể về thành phố nơi có người vợ và đứa con trai thương yêu của mình.

Trên đường từ sân bay về nhà, anh đã nhờ anh lái taxi dừng lại ở một cửa hàng hoa, chọn mua một bó hoa thật đẹp. Khoa học không dạy anh cho trọn chữ “ga lăng” là gì nhưng anh biết một bó hoa có thể thay đổi nhiều suy nghĩ của phụ nữ về đàn ông. Anh thấy vui vì cái ý nghĩ mình cũng là một người lãng mạn... Với sự vui vẻ đó, anh chẳng ngần ngại gì boa thêm cho anh lái taxi vài đồng tiền thừa.

Anh bước vào nhà với sự hưng phấn tột độ. Cửa chỉ khép hờ, hy vọng là cô ấy hôm nay đi làm về sớm. Nếu vậy đây sẽ là một thời điểm thích hợp để trao cho ấy những thứ mà bấy lâu nay anh đã quên bống đi. Thằng bé có lẽ vẫn ở trường, nó học cả ngày mà.

Anh bước nhẹ nhàng vào ngôi nhà thân thương của mình. Trên tay anh vẫn là bó hoa thơm ngào ngạt và cái bằng khen danh giá anh

vừa nhận được ở hội nghị kia. Nhưng anh sống lại. Lại là những âm thanh quen thuộc ấy nhưng lần này nhỏ hơn và kì lạ là... sống động hơn. Những tiếng rên rỉ dai dẳng trong những tiếng cười hề hề... Anh có thể tưởng tượng ra hai thân hình đang xoắn xuýt vào nhau, những ngón tay bám riết... Nhưng không thể có chuyện cô ấy có tình nhân được. Và cô ấy cũng thể dai dẳng đến mức đem một gã đàn ông khốn kiếp nào đó về nhà trong khi mình đang cố làm mọi thứ để cô ấy có thể tự hào về một người chồng giỏi giang được. Chỉ có thể là thằng con hư đốn của mình mà thôi! Tại sao nó vẫn xem cái thứ phim độc hại ấy sau khi đã bị mẹ nó tát cho một cái nổ đom đóm mắt như vậy chứ?

Anh bước lại trước căn phòng, xoay nắm chốt cửa nhưng cửa khóa. Anh đập cửa ầm ầm.

- Mở cửa mau, đừng để ta nổi giận!

Mọi tiếng động im bật. Có lẽ nó biết sợ rồi chẳng. Anh vẫn lặng im chờ đợi như vậy trước căn phòng tội lỗi. Lần này có lẽ anh phải cho nó một trận vì tội trốn học về nhà làm chuyện xấu xa. Anh tiếp tục đập cửa. Sau đó anh nghe thấy hai tiếng “Hự!” sắc lạnh từ trong căn phòng. Linh cảm có điều gì đó chẳng lành. Anh lấy hết sức mình lao vào cánh cửa. Mọi thứ mở ra trước mắt anh. Giữa cái giường đầm máu là hai cơ thể trần truồng đang quện vào nhau. Bên ngoài gian phòng, bó hoa nằm im bất động bên cạnh cái bằng khen giờ đây đã trở nên vô duyên trước hai thân xác “tử vì tình” kia. Anh ngồi sụp xuống giữa gian phòng. Anh có thể cảm nhận được dòng máu mát lạnh trên nền nhà đang thấm qua da thịt mình. Những giọt nước mắt mờ dần chảy trên gương mặt bóng như già đi chục tuổi của anh. Bất

giác anh liếc nhìn con dao gọt hoa quả chị vẫn thường để trong phòng ngủ đang găm trên một trong hai cơ thể trên giường...

Đôi

Chín tháng sau, trong một căn phòng tập thể ở một cái trường huyện nghèo ở cao nguyên, một đứa bé ra đời. Trước đó, bố của đứa trẻ đã rất băn khoăn vì không biết tại sao vợ mình lại mang thai.

- Năm chục triệu hai người.
- Năm chục?
- Năm chục. Đồng ý thì chồng tiền sớm cho tôi.

Chị nhìn anh nhưng không phải cái nhìn họ vẫn thường trao nhau khi còn ở giảng đường, khi cùng dắt tay nhau đi dưới mưa... mà là một ánh nhìn đầy ngụ ý ngầm báo hiệu cả một nỗi buồn không kiềm chế được. Chú của chị vẫn lặng thinh sau cái “thánh chỉ” của ông trưởng phòng giáo dục. Ở cái huyện nghèo vùng cao nguyên này, nếu ai muốn chạy việc cho con em mình thì qua cửa của ông là “uy tín” nhất. Bởi ông có nhiều mối quan hệ trên tỉnh - thứ quan hệ mà lũ dân đen như chú của chị không hề có. Họ thừa biết với nhau rằng, trong cuộc chạy đua với những người khác có cùng nguyện vọng không bị “mất dạy” sau khi ra trường, họ phải nhanh chân tìm những gương mặt có “chất lượng” để “gửi vàng”. Trong hành trình đó, hai thứ quan trọng hơn cả là quen biết và tiền bạc. Thật đáng tiếc, cả hai thứ đó, anh và chị đều nghèo nàn.

Sinh ra trong cái nắng, lớn lên trong sự khắc nghiệt của dải đất miền Trung. Cả anh và chị đều nuôi những hoài bão, những ước mơ lớn cho đời mình. Đó là hành động thường thấy ở những người trẻ tuổi. “Ngựa non háu đá”, họ vẫn thường nghe như vậy. Bởi ở một “đầu trường” được bao bọc bằng xã hội, gia đình như giảng đường đại học, họ có đầy đủ các quyền được hưởng máu giành giật những kết quả tốt, những học bổng, những vinh dự cho bản thân... Và sau khi rời mái trường sư phạm - nơi mà anh chị đã đổi biết bao nhiêu gánh

lúa của cha, vụ khoai của mẹ, những con trâu lần lượt ra đi, anh chị hồ hởi với cái nhiệt huyết được cống hiến. Nhưng càng “háu đá” bao nhiêu thì sức lực của anh chị càng cạn kiệt bấy nhiêu. Tìm được một chỗ “dung tài” ở quê nhà thật khó biết bao khi mà đồng tiền không đi cùng tài năng. Anh chị quyết định “Nam tiến”, đó là lựa chọn của khá nhiều những người trẻ đã nản lòng với quê hương như anh chị. Bố mẹ của cả hai nhà đã phải cầm sổ đỏ vay cho anh chị những đồng tiền quý hơn cả tính mạng. Gia đình đã đổi cả cơ ngơi để lấy tiền trang trải cho anh chị vì người ta vẫn truyền miệng nhau một câu nói xanh rờn: “Bây giờ đi đâu chẳng tiền!”. Biết đâu câu nói ấy sẽ sớm trở thành một câu thành ngữ nổi tiếng thì sao. Gia đình hết lòng vì anh chị vì họ biết anh chị yêu nhau, họ cổ vũ cho cái tinh thần vì nhau ấy của anh chị.

Nhưng đáp lại tất cả những mong đợi của anh chị về một miền đất hứa trong cái vùng đất cao nguyên xa xôi này, cái giá năm chục triệu cho hai chỗ dạy ở cái trường huyện nghèo ấy cũng là khá “xương”. Ông chú người quen của chị mặc dù thương yêu cô cháu gái và anh người yêu của nó hết lòng cũng chỉ đủ sức nuôi chúng vài tháng ăn ở, giới thiệu chúng đến địa điểm “vàng” và cùng giấu những cái thờ dài hết sức chính đáng với chúng.

- Sao? Nếu anh cảm thấy không được thì để tôi nhường cho người khác?

Ông trưởng phòng vừa xoa cái bụng to như cái trống của mình vừa hỏi những đôi mắt đang tối sầm vì tiền bạc ấy. Cái bụng của ông ấy to quá. Nó có thể chứa cả vali tiền chứ chẳng chơi!

- Xin anh cho chúng tôi thời gian suy nghĩ. Thưa thưa vài hôm có được không ạ?

- Tùy anh thôi! Bây giờ nhiều người có nhu cầu, không riêng gì hai cháu nhà anh. Để lâu mất chỗ thì ráng chịu!

- Cũng tại gia đình hoàn cảnh quá... Anh thông cảm cho!

Rồi sau những cái nhìn qua nhìn lại, những cái thờ dài cổ giấu lại trào ra, họ lui thủi rời cái dinh cơ to đẹp của ông trưởng phòng. Ngôi biệt thự ba tầng gần như là một nốt nhạc lạc nhịp giữa các thị trấn

nghèo này nhưng nó có thể là niềm tự hào của người dân trong huyện vì chủ nhân của nó là cứu cánh cho biết bao nhiêu con người đang có nhu cầu cống hiến cho đất nước trong ngành giáo dục.

- À mà này!

Ông chủ nhà gọi giật những vị khách quý của mình lại. Tất nhiên mong ước của ba vị khách ấy là câu gọi của ông chủ nhà hàm ý sự giảm giá cho họ.

- Em, quay lại đây anh bảo!

- Chú gọi cháu ạ?

- Chú với cháu cái gì! Vào đây!

Chị hơi ái ngại vì sự ưu ái của ông trưởng phòng. Nhưng rồi bằng những bước đi dè dặt của những kẻ không có tiền, chị cũng bước trở lại chỗ ông chủ nhà.

- Dạ...

- Đây là số điện thoại của anh, khi nào cần thì gọi.

- Dạ...

Chú của chị không giấu nổi nỗi buồn khi nhìn bầy con bốn đứa của mình. Rồi chúng cũng sẽ lớn, cũng học hành và chạy việc... Ông ngán ngẩm nhìn chúng và hận mình bất tài không làm cách gì để đồng tiền sinh ra nhanh chóng như những đứa con của ông được. Gia sản trong nhà gom góp, thế chấp, vay mượn liệu có đủ được mười triệu để thể hiện cái tình thương cho cô cháu gái không? Và liệu nó đủ thì sau đó gia đình ông sẽ sống như thế nào?

Chị hiểu những suy tư của chú mình lúc này. Cả anh và chị cũng đủ trưởng thành để nhận thức được rằng tình máu mủ không thể thay thế được đồng tiền của kinh tế thị trường. Đây không phải là xã hội nguyên thủy để mọi người chấp nhận kiểu trao đổi ngang giá mà luôn là trao đổi hơn kém, đôi khi là sự thua thiệt rất rõ ràng nếu bạn lỡ sinh ra là người nghèo.

- Anh sẽ về quê chạy thêm ít tiền.

Anh đã nhìn vào mắt chị khi nói những lời ấy. Chị hiểu quá rõ hoàn cảnh của hai gia đình nên chị im lặng.

- Đã thế chấp cả hai cái nhà, vay ngân hàng được ba chục triệu. Giờ về quê thì đào đâu ra tiền?!

Câu nói của ông chú không sai chút nào mà nó còn có tác dụng khơi dậy sự tủi thân trong lòng chị. Một vài giọt nước mắt rơi xuống. Đó phải chăng là bản tính yếu đuối của phụ nữ hay đơn giản chỉ là những giọt nước mắt thất bại trước đồng tiền? Anh vỗ về chị an ủi:

- Em đừng lo, Anh sẽ có cách. Ở hiền gặp lành mà em!

Mặc cho tất cả những khó khăn trước mắt, anh vẫn về quê vào ngày hôm sau. Anh chị đủ thông minh để nhận ra rằng, năm chục triệu cho cả hai người là một cái giá khá “bèo” nếu so với nơi chôn rau cắt rốn của anh chị. Việc anh về quê chẳng qua cũng chỉ là cách để đổi lấy sự an tâm hảo mà thôi. Còn thiếu hai chục triệu cho cái tương lai của mình, đó quả là một số tiền không nhỏ cho những người chỉ có lý tưởng như anh chị.

*

Chị nhận được điện thoại của ông trưởng phòng vào một buổi sáng đẹp trời sau khi anh về quê vài ngày.

- Em đến nhà anh bàn công việc ngay nhé!

- Dạ, chú của cháu không có nhà, người yêu cháu mới về quê. Chú để khi khác được không ạ?

- Thế à?... Ừ... Nhưng chuyện gấp lắm! Em phải đến ngay! Thế nhé!

Chị chưa kịp từ chối thì người đàn ông đã gác máy. Chị bỗng có cảm giác sợ hãi. Lâu nay chị quen với sự bao bọc, che chở của anh. Nghĩ đến việc đi đến đó một mình, chị thấy chột dạ. Nhưng ông ta bảo là gấp lắm. Nó lại liên quan đến công việc của anh chị. Biết đâu ông ta

đã đổi ý, sẽ giúp đỡ anh chị theo hướng tích cực thì sao? Rồi anh chị sẽ có việc, sẽ lấy nhau, sẽ có những đứa con... Chị khẽ mỉm cười vì cái suy nghĩ “người lớn” ấy của mình... Chị quyết định đi. Đằng nào thì ông ấy cũng đáng tuổi bố mình cơ mà.

Ông trưởng phòng đón chị ở cổng với một nụ cười tươi rói và những câu nói nhẹ nhàng, thanh thoát đối lập với cái bụng phê của ông:

- Mời em vào nhà! Em cứ tự nhiên, vợ con anh về quê hết rồi!

- Dạ... Cháu...

- Nếu em còn xưng hô thế nữa thì em cầm luôn hai bộ hồ sơ trong nhà về đi! Anh đã già thế cơ à?

Người đàn ông đầy quyền thế đẩy chị vào tình huống khó xử. Nếu chấp nhận cách xưng hô mà ông đề nghị thì có nghĩa là chị cũng thoải mái vổ vai bố mình và xưng “Anh” ngọt xót! Nhưng rồi chị cũng thoát ra cái từ “Anh” đầy giả tạo khiến chị cảm thấy lợm giọng và xấu hổ với chính mình.

Sự đơn đả, nhiệt tình của người đàn ông trước mặt vẫn không khiến chị quên đặt câu hỏi về mục đích của việc chị đến đây.

- Chú... À... Anh gọi cháu đến đây có việc gì không ạ?

- Anh với cháu, nghe chẳng tình cảm chút nào. Em gọi lại anh xem nào!

- Dạ... Anh gọi em đến có việc gì không ạ?

Chị đặt một câu hỏi khiến chính chị cũng đỏ mặt về cách mà chị dùng từ.

- Có thêm vài người nữa mới đến đặt vấn đề để xin vào cái trường đó. Hồ sơ đây này, em xem đi.

Ông trưởng phòng đẩy cho chị mấy bộ hồ sơ để trên bàn. Chị cảm chúng mà cảm thấy “nóng tay”. Ai cũng có nhu cầu xây dựng tương lai cả. Mà cái cửa chạy việc của ông trưởng phòng thật đắt khách.

Chị bỗng cảm thấy lo cho mơ ước của anh chị quá đổi.

- Em chạy được bao nhiêu rồi?

- Dạ, mới được ba chục. Người yêu em mới về quê chạy thêm.

- Nhà em và nhà cậu ấy khó khăn lắm hả?

- Dạ phải... Mong anh giúp cho.

- Anh biết! Anh thông cảm với em!

- Dạ, cảm ơn anh! Em cũng chẳng biết phải làm gì nữa...

- Để anh giúp cho...

Câu nói kèm theo cái nhìn đầy ẩn ý của ông trưởng phòng khoét sâu vào vị trí chiếc cúc áo bị bật ra trên bộ ngực căng tròn của chị khiến chị rùng mình. Chị đỏ bừng mặt, luống cuống cài lại chiếc cúc áo đã “biểu tình” với bộ ngực tràn đầy sức trẻ của chị. Người đàn ông giấu cái nụ cười thích thú đằng sau câu mời đơn giản:

- Em uống nước đi! Anh sẽ tìm cách giảm bớt cho em và cậu ấy.

Không biết đó có phải phút ngẫu hứng sau khi đã được chiêm ngưỡng đôi chút da thịt trên thân thể chị hay không nhưng dẫu sao đó cũng là một tín hiệu mừng với chị. Nhưng rồi chị cũng chẳng suy nghĩ thêm được điều gì sau cái cốc nước oan nghiệt ấy. Tất cả được giải thích bằng nụ cười nham nhở của cái thằng người mà anh chị đã đặt niềm tin...

Chị tỉnh dậy trên giường với không một mảnh vải che thân. Người “đồng hành” với chị cũng trong tình trạng tương tự. Chỉ cần nhìn cái bụng đầy lông lá của ông ta chị đã muốn ói. Những giọt nước mắt và tiếng nấc nghẹn ngào của chị không phải chỉ vì lần đầu tiên chị lỏa thể trước một người không phải là anh mà vì chị đã nhận ra tất cả cái “công việc” mà người đàn ông kia đã yêu cầu bàn bạc. Tất cả sự tủi nhục dâng tràn trong chị. Sắc đẹp hay sự căng tràn nhựa sống trong cái thân thể này đã làm hại chị? Nhan sắc không có tội mà dục vọng của con người mới chính là kẻ thù của sự lương thiện. Điều đầu tiên

mà chị có thể nghĩ được là cái chết. Chị càng khóc to hơn vì trong cái suy nghĩ ấy hình ảnh của anh lại hiện về trong chị. Chị không còn xứng đáng với anh nữa. Mặc dù chị đã trao cho anh tất cả, cả sự trinh tiết của mình khi còn là sinh viên. Nhưng khuôn mặt của kẻ khốn nạn kia khiến chị cảm thấy như mình bị cướp trinh lần thứ hai.

- Cô còn khóc cái nỗi gì? Khỉ thật! Tôi cứ tưởng là cô còn trinh kia đấy! Các anh chị thời này yêu đương khiếp nhỉ? Toàn là một lũ vô văn hóa!

Hóa ra thằng người vừa tước đoạt thân thể chị không chỉ biết chạy việc kiếm tiền mà còn biết nhục mạ người khác. Nhưng rồi sau đó hấn lại nhẹ nhàng đến mức không thể tưởng tượng được.

- Thôi, cứ mang ba chục ấy đến cho anh, còn hai chục kia coi như là trả cho em vụ này!

Thằng người ấy lại thò bàn tay như bản của hấn về phía bộ ngực đang được che bằng cái chăn của cô gái.

- Đồ khốn nạn! Để tôi yên!

- Khốn nạn? Cô tưởng cứ hiền lành như cô thì tôi có thể ngồi yên trên chiếc ghế ấy hả? Thằng đêch nào chẳng khốn nạn! Hai chục triệu cho cái sự khốn nạn này đối với cô là quá hời còn gì!

Hấn bỏ đi bằng cái vung vãng khá chính đáng của một thứ lý luận chợ trời của hấn. Có lẽ hấn nghĩ mình đã bị xúc phạm về phẩm chất của một công chức. Chị đã nhân cơ hội đó, mặc vội quần áo, vuốt lại mớ tóc bù xù của mình và thoát khỏi ngôi nhà khốn nạn đó...

Anh rất bất ngờ khi chị bảo đã lo xong thủ tục, họ đã nhận hồ sơ và anh chị chuẩn bị đi dạy vào tháng sau. Sự ngỡ ngàng ấy của anh được trả lời một câu đơn giản là ông trưởng phòng thương anh chị hoàn cảnh lại có nghị lực nên giảm giá. Đó là một tin mừng đối với hai cái bìa đỏ của hai gia đình nhà anh chị. Nghĩa là họ có quyền hy vọng được sống lâu dài trong những căn nhà đó.

Anh trở lại với chị bằng sự vồn vã của nỗi nhớ và niềm vui vì tương lai đã mở ra trước mắt. Gặp lại anh, chị ôm chầm lấy anh và khóc.

Anh nghĩ rằng đó là một thứ cảm xúc rất đổi bình thường của tình yêu. Mặc dù thấy cháu mình khác hẳn lúc trước kể từ một hôm cách đây một tuần nhưng ông chú không dám đả động gì. Chắc là nó buồn vì chuyện việc làm, ông nghĩ thế.

*

Chín tháng sau, trong một căn phòng tập thể ở một cái trường huyện nghèo ở cao nguyên, một đứa bé ra đời. Trước đó, bố của đứa trẻ đã rất băn khoăn vì không biết tại sao vợ mình lại mang thai. Cuối cùng anh chỉ biết trách hăng bao cao su nào đó đã không đảm bảo chất lượng như người ta vẫn cam kết trên bao bì. Anh cũng thấy lạ lùng khi vợ anh nhất quyết phải bỏ cái thai ấy. Nhưng khi họ phát hiện thì cái thai đang ở tháng thứ ba, một bệnh viện tư nhân nơi họ tìm đến đã từ chối phá bỏ vì lý do sợ không gánh nổi trách nhiệm. Thế là đứa bé ấy buộc phải ra đời trong những giọt nước mắt đầm đìa của người mẹ. Trong những trường hợp như vậy, người ta nghĩ ngay đến những giọt nước mắt hạnh phúc...

Nguồn: eVan

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 01/01/2009 1:59:50 SA